

[Indenrigsministeren]

le drøfte. Vi har derfor lagt megen vægt på, at redegørelsen blev så seriøs som muligt, og jeg har opfattet min rolle i dag sådan, at jeg skulle lægge en redegørelse frem og derefter lytte til, hvad der blev sagt. Jeg kommenterede ikke eksakt de enkelte ordførertaler, men jeg mener nu alligevel, at jeg i mit indlæg før gjorde rede for nogle af de ting, som jeg synes er vigtige. Det er klart, at jeg ikke lægger en sådan redegørelse ned i salen, uden at jeg selv og vi i regeringen tror på, at forudsætningerne kan holde, og at vi, når folketingets partier giver tilslutning til redegørelsens hovedsynspunkter, udarbejder de efterfølgende lovforslag efter nøjagtig de synspunkter, som vi har hørt her i dag, og som ligger til grund for redegørelsen.

Jeg kan for at være konkret sige til hr. Henning Rasmussen, at jeg har lyttet kraftigt til de præciseringer, han gav – der var også et par andre ordførere, som var inde på nogle ting, de ønskede at sætte streg under – og jeg vil da gerne gentåge, at jeg naturligvis vil lade disse ting indgå i det lovforslag, som jeg forhåbentlig fremsætter i slutningen af denne måned. Jeg tror ikke, at jeg er i stand til at overbevise nogen ordfører i dag – så store evner har jeg ikke – om, at man kan få sikkerhed for, at nogle af de forudsætninger, man sætter op, er i orden, uden at jeg samtidig lægger et konkret lovforslag frem på bordet, som kan overbevise de forskellige ordførere, og det er det, jeg vil bestræbe mig for at gøre i slutningen af måneden. Jeg er ked af, hvis hr. Henning Rasmussen opfattede det som negativt; jeg har faktisk lyttet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af lovforslag nr. L 70:

Forslag til lov om ophævelse af lov om rigshospitalets styrelse.

(Fremsat 17/2 84).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Henning Rasmussen (S):

Vi har netop afsluttet en principdebat om forslagene til en løsning af de påtrængende

behov for bedre lokaler, for inventar og apparatur, som man har på en stor del af Finseninstitutet og på Fysiurgisk Hospital i Hornbæk.

Rigshospitalets og Finseninstitutets stærke placering i patientbehandlingen, i plejen, i forskningen og i uddannelsen er blevet understreget, og det samme er behovet for fortsat at sikre et tilstrækkeligt og stabilt grundlag, bl.a. af patienter, men også af økonomiske og andre ressourcer.

Jeg vil gerne erindre om, at rigshospitalet kun kan have et tilstrækkeligt og stabilt grundlag for sin virksomhed ved aftaler med sygehuskommunerne, først og fremmest dem øst for Store Bælt, og erindre om, at disse brugere af rigshospitalet har deres eget sygehusvæsen, der udbygges, og at de fra 1985 betaler en pris pr. sengedag, der svarer til, hvad en tilsvarende sengedag koster i en gennemsnitlig amtskommune. Rigshospitalet har derfor brug for en meget tæt, forpligtende kontakt til disse sygehuskommuner også på det politiske plan. Rigshospitalet har brug for et kommunalt medansvar for hospitalets fremtid.

Disse sygehuskommuner betaler i 1985 næsten 1.100 mill. kr. af de godt 1.500 mill. kr., som rigshospitalet, inkl. Finseninstitutet og Fysiurgisk Hospital, vil koste i drift. Derfor har sygehuskommunerne brug for den gensidigt forpligtende kontakt, som en lovfæstet bestyrelse, eller hvad man vil kalde den, og hvilken form man nu vil give den, er.

Ministeren henviser i lovforslagets bemærkninger til, at den første, meget besværlige planlægningsperiode er forbi, og at bestyrelsen derfor nu kan undværes. Det mener vi ikke. Først og fremmest af de grunde, jeg netop har nævnt, men også fordi der ustandselig sker forandringer i grundlaget for sygehusplanerne for de enkelte sygehuskommuner og dermed for rigshospitalets ydelser til dem.

Det gensidigt forpligtende – og jeg kan måske kalde det det ubrydelige – samarbejde kan derfor ikke på dette punkt sikres uden en bestyrelse eller et andet organ, der står på sikrere grund end den, der består i en almindelig aftale uden et særligt lovgrundlag.

Erfaringerne også fra de seneste år har jo med al mulig tydelighed vist, at en indenrigsministers muligheder for at sikre grundlaget for et hospitals uændrede drift er stærkt be-